

Sygn. akt: I ACa 1296/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSA Anna Miastkowska (spr.)</i>
Sędziowie:	<i>SA Lilla Mateuszczyk</i> <i>SA Tomasz Szabelski</i>
Protokolant:	st.sekr.sądowy Grażyna Michalska

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. K.**

przeciwko ***Przedsiębiorstwu Produkcyjno Handlowo - Usługowemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.***

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 czerwca 2013r. sygn. akt X GC 550/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego *Przedsiębiorstwa Produkcyjno Handlowo - Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz powódki J. K. kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.*

I A Ca 1296/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 r. wydanym w sprawie z powództwa J. K. przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno – Handlowo – Usługowemu (...) w Ł. o zapłatę, Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 36.000 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2012 r. oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Orzeczenie to zostało oparte na ustaleniach które Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne.

Sąd I instancji stwierdził między innymi, że strony łączyła umowa w przedmiocie świadczenia usług marketingowych zawarta w dniu 17 lutego 2007 r. W ramach umowy powódka świadczyła swoje usługi do dnia 30 kwietnia 2011 r.

W par. 6 umowy przewidziano, że powódka jako manager będzie otrzymywała wynagrodzenie stałe w wysokości 2.000 zł. oraz prowizję od utargu sklepów w wysokości od 1 % do 5 %, która jest zmienna i uzależniona od tychże utargów. Wynagrodzenia miało być płacone gotówką, w terminie 14 dni, po przedstawieniu przez managera faktury z wynagrodzeniem ustalonym wcześniej przez pozwanego i zatwierdzonym, co do zgodności przez managera. Manager miał wystawiać fakturę niezwłocznie po otrzymaniu od pozwanego informacji o prowizji która każdego miesiąca była zmienna.

Powódka przez okres współpracy między stronami wystawiała fakturę za usługi marketingowe, opiewające na kwoty wynagrodzenia prowizyjnego, którego wysokość każdorazowo była przez nią wyliczana a następnie kontrolowana przez księgową pozwanej spółki. Faktury nie obejmowały stałego wynagrodzenia w wysokości 2.000 zł.

Powódka nie występowała o wypłacanie tej kwoty w czasie trwania umowy.

Oceniając materiał dowodowy zebrany w sprawie Sąd odmówił wiary zeznaniom prezesa zarządu spółki, iż wynagrodzenia stałe w wysokości 2.000 zł. ustalone zostało w umowie jedynie w sytuacji, gdyby manager nie otrzymywał wynagrodzenia prowizyjnego na początku współpracy ze względu na tworzenie sieci nadzorowanych sklepów. Twierdzenie to Sąd uznał za nieuprawnione w sytuacji gdy powódka przejęła już funkcjonującą sieć sklepów i od początku współpracy otrzymywała wynagrodzenie prowizyjne. Ponadto stwierdzenie to pozostawało w sprzeczności z treścią umowy w której brak było postanowień warunkujących lub ograniczających czasowo wypłatę wynagrodzenia w wysokości 2.000 zł.

Zdaniem Sądu, z umowy wynikało w sposób jednoznaczny, iż wynagrodzenie managera miało składać się z dwóch części – stałej w kwocie 2.000 zł. i prowizyjnej uzależnionej od wysokości utargów w nadzorowanych sklepach. Postanowienia umowy były w tym względzie jasne i nie budziły wątpliwości. Sąd dodatkowo zauważył, iż nie było przeszkód dla odpowiedniego sprecyzowania umowy gdyby stronie pozwanej zależało na takim uregulowaniu kwestii wynagrodzenia o jakim mówiła B. B., tym bardziej, że spółce znana była okoliczność, że powódka objęła już istniejącą sieć sklepów.

W świetle dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy uznał powództwo częściowo za zasadne.

Sąd ocenił iż łącząca strony umowa nosiła cechy umowy agencyjnej (art. 758 par. 2 k. c.).

Nie podzielił zarzutu pozwanej, iż postępowanie powinno ulec umorzeniu w trybie art. 505(37) k. p. c. W ramach uzupełnienia braków pozwu wniesionego w EPU, po jego przekazaniu do sądu właściwości ogólnej, pełnomocnik powódki załączył do akt pełnomocnictwo do reprezentowania J. K. przed sądami powszechnymi, przy czym pełnomocnictwo to nie zostało przesłane bezpośrednio stronie pozwanej, zgodnie z treścią art. 132 par. 1 k. p. c. Sąd podkreślił jednakże, że dokument zawierający pełnomocnictwo procesowe nie jest pismem procesowym w rozumieniu powyższego przepisu a jedynie tego rodzaju pisma dotyczy art. 132 k. p. c.

Dlatego, zdaniem Sądu Okręgowego, przewidziane nim zasady nie miały zastosowania w niniejszej sprawie. Odnosząc się do materialnoprawnych przesłanek zasadności powództwa Sąd zaznaczył, iż umowa stron przewidywała dwa rodzaje wynagrodzenia dla powódki – wynagrodzenie stałe w kwocie 2.000 zł. oraz prowizję uzależnioną od wielkości utargów w sklepach. Nie ulegało wątpliwości, iż powódka wystawiała faktury obejmujące jedynie wynagrodzenie prowizyjne. Faktury te nie obejmowały wynagrodzenia stałego.

Przesądżając, że powódce przysługiwało wynagrodzenie w stałej kwocie 2.000 zł. miesięcznie przez cały czas obowiązywania umowy, Sąd I instancji zasądził na rzecz powódki wynagrodzenie za nieprzedawniony okres czasu (art. 751 pkt. 1 k. c.) w wysokości 36.000 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu (art. 481 par. 1 k. p. c.). W pozostałym zakresie powództwo jako przedawnione zostało oddalone.

Zaskarżając powyższy wyrok w całości strona pozwana zarzuciła w apelacji:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego, które miało wpływ na wynik sprawy a mianowicie art. 233 par. 1 k. p. c. przez dokonanie oceny dowodów:

- w sposób niepełny, nie wyczerpujący, z pominięciem faktu, iż w par. 6 umowy (usługi marketingowe) z dnia 17 lutego 2007 r. strony nie ustaliły, iż wynagrodzenie w wysokości 2.000 zł. będzie wypłacane miesięcznie. Zawarte w pisemnych motywach uzasadnienia wyroku stwierdzenie Sądu, iż wynagrodzenie stałe będzie wypłacane po 2.000 zł. miesięcznie jest nadinterpretacją, nie znajdującą potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy. Uwzględnienie tej okoliczności mogłoby doprowadzić do zupełnie innej – odmiennej w stosunku do przyjętej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego a w szczególności przyjętej przez Sąd oceny pozostałego materiału dowodowego, w postaci zeznań B. B., którym Sąd odmówił wiarygodności,

- w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego w odniesieniu do treści par. 6 pkt. 2 umowy z dnia 17 lutego 2007 r. zgodnie z którym wypłata wynagrodzenia dla managera winna następować w terminie 14 dni od przedstawienia przez niego faktury z wynagrodzeniem. Jest niewątpliwe, że przyjętej przez Sąd I instancji koncepcji przeczą zasady doświadczenia życiowego w świetle których nie jest możliwe i logiczne aby powódka nie wystąpiła o wypłatę należnego jej wynagrodzenia i w sposób świadomy zaniżała wysokość tego wynagrodzenia, przedstawiając celowo zaniżone faktury i nie zgłaszając żadnych zastrzeżeń w tym zakresie,

- w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania. W świetle tych zasad nie można uznać za przekonywujące i prawidłowe stanowisko Sądu I instancji, który zasądził na rzecz powódki dochodzone przez nią stałe wynagrodzenie, choć nigdy, jak wymagały tego postanowienia umowy, nie zostało ono przedstawione pozwanej w fakturze. Tę okoliczność Sąd Okręgowy przyznał w pisemnych motywach uzasadnienia wyroku stwierdzając, iż załączone do akt faktury nie obejmowały kwot wynagrodzenia stałego lecz jedynie wynagrodzenie prowizyjne.

2. naruszenie prawa procesowego art. 132 par. 1 k. p. c. przez przyjęcie, że brak jest podstaw do zastosowania rygoru określonego w tym przepisie wobec tego, iż pismo pełnomocnika powódki z dnia 11 kwietnia 2013 r. nie było pismem procesowym, choć zawierało konstruktywne oświadczenie podlegające zajęciu stanowiska przez drugą stronę,

3. naruszenie art. 6 k. p. c. przez nie udowodnienie przez powódkę, iż strona pozwana miała obowiązek wypłaty kwoty 2.000 zł. w każdym miesiącu.

4. naruszenie prawa materialnego art. 758 (1) par. 1 k.c. przez przyjęcie, iż sposób wynagrodzenia powódki został określony poprzez przyznanie jej prawa do wynagrodzenia stałego w kwocie 2.000 zł. miesięcznie oraz prowizji.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę orzeczenia przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie była uzasadniona.

Odnosząc się na wstępie do zarzutu naruszenia art. 132 par. 1 k. p. c. należało zauważyć, iż przywołane w apelacji pismo pełnomocnika powódki z dnia 15 kwietnia 2013 r. zatytułowane Realizacja zobowiązania Sądu, zawierało jedynie stwierdzenie o przesłaniu pełnomocnictwa udzielonego przez powódkę pełnomocnikowi, załączonego do pisma w dwóch egzemplarzach. Z racji charakteru powyższego pisma nie można było przyjąć by stanowiło pismo procesowe w rozumieniu art. 125 par. 1 k. p. c. Nie obejmowało bowiem jakichkolwiek oświadczeń bądź wniosków o których mowa jest w art. 126 par. 1 pkt. 3 k. p. c. do których mogłaby odnieść się strona przeciwna. Pismo powyższe miało charakter jedynie informacyjny i stanowiło pismo przewodnie dla złożonego pełnomocnictwa. Pismem procesowym nie był również dokument zawierający pełnomocnictwo. Dlatego stanowisko Sądu I instancji, że na gruncie niniejszej sprawy rygor wynikający z art. 132 par. 1 k. p. c. nie miał zastosowania, było słuszne.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również zarzutów podważających ocenę Sądu w zakresie odnoszącym się do składników przysługującego powódce wynagrodzenia z tytułu wykonywania umowy.

Wbrew zastrzeżeniom skarżącej, dokonana przez Sąd interpretacja treści par. 6 umowy była właściwa i mieściła się w ramach art. 233 par. 1 k. p. c. Jakkolwiek przewidując wypłatę wynagrodzenia w kwocie 2.000 zł., w umowie nie zaznaczono wyraźnie, że jest to wynagrodzenie miesięczne, ale miało to być wynagrodzenie stałe, co sugerowało ten ostatni sposób jego wypłaty, a nadto przeczyło wyjaśnieniom B. B., iż kwota 2.000 zł. miała być wypłacana jedynie w pierwszym okresie współpracy z managerem, kiedy osiągał mniejszą prowizję. W umowie brak było postanowień ograniczających czasowo wypłatę tego wynagrodzenia, przeciwnie, z jej treści wynikało jednoznacznie, że wynagrodzenie managera miało się składać z dwóch pozycji – kwoty 2.000 zł. i prowizji, przy czym konieczność wystawienia faktury odnosiła się przede wszystkim do części prowizyjnej, uzależnionej od wielkości utargów. Przeciwno tezie, że kwota 2.000 zł. miała być wypłacana na rzecz powódki czasowo świadczył też fakt, iż powódka nie zaczynała współpracy od organizowania sieci sklepów tak więc argument o wyrównywaniu dochodów nie mógł odnieść skutku.

Powódka podała przyczyny dla których nie występowała w okresie współpracy ze stroną pozwaną o wypłatę stałego wynagrodzenia. Niezależnie jednak od miarodajności tych wyjaśnień, okoliczność powyższa nie rzutowała na prawo powódki do wynagrodzenia za nieprzedawniony okres czasu, wobec uznania, że wynagrodzenie to zostało przewidziane w umowie. Rezygnacja powódki nie oznaczała też potwierdzenia, że wynagrodzenie to mało charakter okresowy. Przeciwno zasądzeniu dochodzonego wynagrodzenia nie przemawiała nadto okoliczność, że kwoty z tytułu nie były zamieszczane w fakturach. Jak zaznaczono wyżej, zasada fakturowania odnosiła się przede wszystkim do wynagrodzenia prowizyjnego. Stałe wynagrodzenie nie wymagało bowiem bliższego sprecyzowania i jego wysokość nie była uzależniona od innych elementów.

Sąd Okręgowy nie bez racji nadto podkreślił, iż w interesie strony skarżącej było zawarcie w umowie takich uregulowań o której mówiła przedstawicielka tej strony.

Wobec prawidłowości dokonanych ustaleń, opartych na stosownej ocenie materiału dowodowego, zarzut naruszenia prawa materialnego był chybiony. Sposób ustalenia wynagrodzenia przypadającego powódce został określony umową. Brak wypłaty części stałej tego wynagrodzenia rodził konieczność zasądzenia kwoty 36.000 zł z tego tytułu.

Ostatecznie, z omówionych wyżej względów apelacja podlegała oddaleniu stosownie do treści art. 385 k. p. c. O kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygnięto na mocy art. 98 par. 1 k. p. c. w zw. z art. 108 par. 1 k. p. c. i art. 391 par. 1 k. p. c.